

Η ΝΕΑ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ.

Κίνησις καὶ ἀκίνησις, ἡ κίνησις πρὸς τὴν ζωὴν καὶ κίνησις πρὸς τὸν θάνατον, συμβαδίζουν. Ἡ πρόοδος θέλει τὰ θύματά της, ὅπως καὶ ἡ βαρβαρότης θέλει τὰ ἰδικά της. Τὸ αἷμα εἶναι ὁ ἐλάχιστος τῶν φόρων. Ὁ ἐλάχιστος, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ δώσωμεν, πλὴν τοῦ αἵματος. Ἐν αὐτῷ κεῖνται καὶ αἱ ιδέαι καὶ τὰ αἰσθημάτων καὶ τὰ φίλτρα μας. Οἰμιλοῦμεν ὡς ἱεροκήρυκες, διότι πρόκειται περὶ νεκροῦ. Τοῦ ἀθώου παιδίου, ὅπερ χωρὶς νὰ διαπράξῃ ἐγκληματί, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὴν λαιμητόμον τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου. Ἦτο τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδίων, ἄρα καὶ ἐφημεριδοπώλης. Αἱ τοῦ βραβεῖ συνάδελφοι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναγγελοῦν συμπαθητικώτερον ἢ τοῖς τῶν κηρύκων τῶν μωριῶν τῶν καὶ τῆς ἰδιοτελοῦς ἰδεολογίας τῶν. Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξετέλει τὸ καθήκον του αὐτό, μεσολαβεῖ ὁ ἵπποσιδηροδρόμος μεταξὺ τοῦ φύλλου τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἣν τῷ ἐζήτησαν καὶ τοῦ ἀναγνώστου ὅστις ἐζήτησε, καὶ κόπτει τὴν κεφαλὴν ὅχι τοῦ Καμπούρογλου—θεία κεφαλὴ, λαλὰ, λαλὰ—ἀλλὰ τοῦ παιδὸς, τοῦ παιδὸς, τοῦ παιδὸς. Τί τῷ ἐκόστισεν ἡ κεφαλὴ του; Μίαν πεντάραν. Ὁχι, δύο μόνον λεπτά, διότι τὰ τρία τὰ πέρνει ὁ Καμπούρογλος. Ἐχασε τὴν κεφαλὴν του διὰ δύο λεπτά. Ὁ κ. Καμπούρογλος τὴν πωλεῖ διὰ πέντε, ἡμεῖς διὰ δέκα καὶ ὁ Δηλιγιάννης τὴν κεφαλὴν του καὶ ὅ,τι ἄλλο, διὰ νὰ τοῦ φυτρώσῃ ἀκόμα μία κεφαλὴ εἰς τὸ κόμμα του. Βλέπετε ὅτι κεφαλαὶ προβάτων καὶ βοῶν πωλοῦνται ἀκριβώτερα. Ἐξαίρουνται αἱ τῶν βοῶν—ἀνθρώπων, διότι μὲ μίαν τοιαύτην κεφαλὴν μπορεῖ νὰ οἰκοδομήσῃ ἓν μέγαρον. Ὁ ἄπορος παῖς, καταδικασμένος νὰ τρέχῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἀνὰ τὰς ἀγυῖας καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη ἀναζητῶν

ἀγοραστὰς μωριῶν, ἀνηθικοτήτων, κουταμάρας, εἰδήσεων περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ρεῖνεκ, καὶ ἐξετάσεων τοῦ κ. Βαλάση, διατρέχει τὸν κίνδυνον καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀκόμη διὰ μίαν πεντάραν. Ὁ ἀξιώτιμος μεσίτης κ. Βαλλώσης, δι' ἰδρωτὸς τοῦ προσώπου του κερδίσας περιουσίαν, μὴδὲν ξένον βαλάντιον φορολογήσας, διατρέχει τὸν κίνδυνον διὰ τὴν ἐμπορικὴν του ἀγιωσύνην νὰ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸς ἄλλους ἀκόμη παῖδας μὲ τοὺς ὠραίους του ἵππους, τοὺς ὁποίους ἂν τοὺς εἶχεν ὁ Καλιγούλας θὰ τοὺς ἔκαμνε Νομάρχας ἢ Ὑπάτους, καὶ θὰ τοὺς ὠνόμαζε Καλαμιδαν καὶ Εὐγενιάδην. Εἶνε πολὺ σχολαστικὸν νὰ ἐρωτήσωμεν τίς πταίει; Πταίει ὁ ἄπορος παῖς ἢ πταίει ὁ ἀμαξηλάτης; Οὔτε ὁ παῖς εἶχεν ἔλθει εἰς ἀπελπισίαν διὰ νὰ σκοτωθῇ, ἀφοῦ δὲν ἔχουν τοιαύτας μαύρας προθέσεις οὔτε οἱ πίνοντες βρεσινόλαδο ἀρειμάνιοι διὰ νὰ δηλητηριασθῶν, οὔτε ὁ ἀμαξηλάτης εἶχε ἐνστικτὰ αἰμοχαρῆ διὰ νὰ εὐχαριστῆται νὰ βλέπῃ διαμελισμούς ὑπὸ τοὺς τροχοὺς του. Ὁ ἵπποσιδηροδρόμος ἔχει καθήκοντα καὶ μεταξὺ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ εἶναι νὰ μεταβιβάσῃ νωθροὺς κηφήνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὺς σπαθοφόρους, ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην πλατεῖαν, νὰ ἐκτροχιάζῃται ἐξήκοντα φορὰς τὴν ὥραν, νὰ ἀκρωτηριάζῃ ἀρειοπαγίτας καὶ νὰ διαμελίσῃ ἀπόρους παῖδας. Ἐχει μετὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ δημοσίου σύμβασιν ἥτις τῷ ἐπιτρέπει ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ δημόσιον ἐμποδίσῃ τὴν Ἑταιρίαν ἢ ἀκρωτηριάζῃ ἀρειοπαγίτας καὶ νὰ κάμῃ ἀπὸ ἀπόρους παῖδας κιγμάρ διὰ τοὺς ἀλγερίνους της, ἢ Ἑταιρίαν θὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸ Βέλγιον θὰ τὴν προστατεύσῃ καὶ θὰ ἔχωμεν ἐλληνο-βελγικὸν ζήτημα. Καὶ τὸ μὲν Βέλγιον ἐκυβέρνησαν Λεοπόλδοι, τὴν δὲ Ἑλλάδα Γεώργιοι, ὥστε μπορεῖτε ἀπὸ τοῦδε νὰ φαντασθῆτε τί μέλλει γενέσθαι. Τὸ μόνον ὅπερ δυνάμεθα νὰ κάμωμεν, ἂν ἔχῃ ἀνάγκη ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀρειοπαγιτῶν της καὶ οἱ δη-

τὴν μαστίγῳσιν, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ περιτρέχῃ τὸ ὑπόγειον μὲ ταχύτητα σιδηροδρόμου.

Τότε τοῦ ῥίχθησαν πάντες οἱ ἐν τῷ ὑπογείῳ κλητῆρες καὶ κτυπῶντες αὐτόν, ἐλαφρὰ πλέον, διὰ νὰ διαρκέσῃ ἡ διασκεδάσις, ἐφώναζον ὁπισθὲν του.

— Ντέ, ἄλθετε καλὰ. Ντέ βρέ!

Ὁ Κώστας ἦτο σχεδὸν ἡμιθανής.

Μὲ γλῶσσα μία σπιθαμὴ ἔξω, μὲ δακρυσμένα ῥιμὰτια, δὲν ἐπεριπάτει πλέον, ἐπηδοῦσε σὰν ἀγριομουλάρι, ἐσπαρτάριζε σὰν ψάρι στὴν ξηρὰ, ἐμουύκριζε, ἔτρεχον τὰ σάλια του καὶ ὑπετραύλιζεν:

— Ὁχοῦ, ὠχοῦ, πάω, δὲν ἔχω πλὴν πισινά. Μ' ἐσφάζατε, μὲ ψίσατε, οὐ ἄου, ἄου, ἄου! Οὐ οὐ. Πάω. Τῶκαμα...

Καὶ πραγματικῶς τὴν εἶχε πάθει.

Οἱ κλητῆρες κεκομμένοι στὰ γέλοια τὸν ἀφῆκαν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ νὰ συνέλθῃ, καὶ εἶτα τὸν ἔφερον πρὸ τοῦ Μουτζουριδίου μόλις δυνάμενον νὰ βαδίξῃ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν, ὁ Εἰσαγγελεὺς.

— Λοιπὸν, κύριε ἀφεντικὸ, ἀπήντησεν ὁ Κώστας, ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἀθῶος ἄνθρωπος, ἀνατολίτης μάλιστα, ἓνα ζῶον, ὡς ποῦ μὲ βλέπετε, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς τὸ πῶ, τὸ ὅποιον μεταχειρισθῆκαν ὡς ὄργανο ἐπαναστάσεως. Μοῦ εἶπαν νὰ πάω νὰ μαζέψω τοὺς φοιτητὰς γιὰ νὰ πᾶν τὸ βράδυ εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαριγούλας ποῦ θὰ κάμουν συμβούλιον διὰ νὰ διώξουν τὸν βασιλέα. Εἶνε καὶ

ὁ Μωραϊτίνης, καὶ ὁ Στεφανίδης, Ράλλης, Φιλήμων, Χοιδᾶς, Κολοκοτρώνης, Σκαρβέλης, Κορωνάιος, ἐγὼ, ἐγὼ, δηλαδὴ ἤθελα νὰ πάω, ἔτσι θεατοακροατής, χάριν περιεργίας, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα ὅστερα. Αὐτὰ ἦτανε ὅλα, ὡς καθὼς σᾶς τὰ εἶπα.

— Εἶνε ἀληθὴ ὅλα αὐτά; Πρόσεξε καλὰ.

— Τί λές, τί λές, κύριε ἀφέντη, τί λές; Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ ψέμματα, καὶ μάλιστα πρώτη φορὰ ποῦ σᾶς κουβεντιάζω.

— Πολὺ καλὰ, ἀπόψε θὰ προσωποκραταθῇς καὶ αὐριο ἀπολύεσαι.

— Ἐλεος. Ποῦ θὰ μὲ βάνοτν;

— Μέσα εἰς τὸ κρατητήριον, δὲν σοῦ κάμουν τίποτε, μὴ φοβάσαι.

— Ἀχ, ἔλεος, θὰ μὲ φᾶν οἱ κοριοί. Ἐχει καὶ φύλους.

Ὁ Μουτζουριδὴς γελῶν ἀπῆλθε, οἱ δὲ κλητῆρες παρέλαβον τρέμοντα τὸν Κώστα καὶ ἐφυλάκισαν.

Τὴν ἐσπέραν ἤρξαντο συρρέοντες εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας οἱ μεμνημένοι ἐκ τῶν φοιτητῶν τὸν σκοπὸν τῆς συναθροίσεως.

Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μωραϊτίνης.

— Κύριοι, εἶπε, ὁ λόγος μου θὰ περιστραφῇ μόνον εἰς ὀλίγας λέξεις. Νομίζω, ὅτι ἡ βασιλεία πλέον, ὡς ἐκ τήνηται, νῦν ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Πρέπει νὰ ληφθῇ μία τελικὴ ἀπόφασις. Παρὰ τοῦ λαοῦ ἐξέλιπεν ἐντελῶς

μοσιογράφοι τῶν ἐφημεριδοπωλῶν μας, νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τὸ σύστημα τῶν Ἱπποσιδηροδρομῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν κοινῶν ἀμαξῶν ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Προηγεῖται ἐκάστης ἀμαξῆς δρόμων τις, κρατῶν μακρὰν εἰς χεῖρας τοῦ ῥάβδον καὶ καθαρίζων τὴν ὁδὸν ἀπὸ ἐπιπροσθούντας πρὸ αὐτῆς κωφούς, ἀομμάτους, φιλοσόφους, ἀρειοπαγίτας, ἀπόρους παῖδας καὶ λοιπούς. Οὕτω πῶς δίδομεν ἐργασίαν καὶ εἰς κάμποσους ἀκόμη ἐργάτας καὶ διαφυλάσσομεν τοὺς πολυτίμους λειτουργοὺς τῆς Θέμιδος καὶ τῆς Δημοσιογραφίας, δύο ἀξιολατρεῦτων δεσποινῶν τοῦ τόπου.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΣ.

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τὸν σιδηροδρομικόν σταθμὸν ὑπάρχει ὁμώνυμον καφενεῖον ὃ Ἑρμῆς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πλήρη μυῶν καὶ βρώμας τὴν ἡμέραν ἐκχέουσι πρὸς τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τὸ ὁποῖον καταβρέχουν ὀλίγα τραπέζια, παρ' αὐτὰ δύο καρέγλας, ἐπ' αὐτῶν μίαν γλάστραν βασιλικῆς καὶ ἐκεῖ προσέρχονται οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐργασίας νὰ ἀναπαύσωνται τὰ κεκμηκότα μέλη των καὶ νὰ ῥοφήσωσι τὸν ἐρατεινὸν τοῦ Παράσχου κας. Ὁ καφὲς ἐκεῖνος καὶ ὁ συνοδεύων ναργελὲς καὶ ὁ ἀντιμετωπίζων βασιλικὸς ἀντικαθιστῶσι διὰ τὸν ἐργατικὸν ἐκεῖνον κόσμον τὴν Τραδιάτα τῆς Στεφανίνης, τὸ παγωτὸν τοῦ Παπαζήση, τὸ ξεχειλίσμα τῆς Ζουφροῦ καὶ τὸ ἡλεκτρικὸν τοῦ Κατσίμπαλη.

Εἰς τὸ καφενεῖον τοῦτο ἔστησε τὸ ἀρχηγεῖόν του ἐμπειρικὸς ἰατρός, μὲ φαβορίταις, ἀρκετὰ ἡλικιωμένους, ὅστις ἔχει καὶ σύντροφον, τὸν ὁποῖον ἴσως παρουσίαζεν ὡς βοήθον, ἴσως ὡς φαρμακοποιὸν, ἴσως διὰ νὰ κρατῇ τὸ φαγάρι, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ σιγυρίῃ. Μία ἀγγελία εἰς τὴν Παλιγγεσίαρ ὅτι «καλὸς γιαντρός κτλ. εἰς τὸ καφενεῖον Ἑρμοῦ κτλ. θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα κτλ.» καὶ ἤρκεσε νὰ σχηματισθῇ ἡ πελατεία του. Ἰδοὺ πῶς αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες δὲν γίνονται πρόξενοι καλοῦ, γίνονται

πρόξενοι κακοῦ. Κεφάλαιον μυθιστορήματος: Ὅπου ἡ Παλιγγεσία ἀποδεικνύεται φαρμακευτρία καὶ λαμβάνει πρὸς τοῖς ἄλλοις τίτλοις καὶ τὸν τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Ὁ παλαιὸς συνεργάτης μας Κώστας Ἱεροκλῆς, ὁ τρυφερός Χεσμές ὁ Ἰμβριος, ὁ ἀτρόμητος ἄδς του, ὁ γενναῖος μαχητὴς τῆς Ἑγέρσεως, ὁ ἀρθρογράφος τῆς Ἑφημερίδος, ἔχει τὴν μονομανίαν νὰ πιστεῖ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὴν καρδίαν του, ἥτις εἶναι τρυφερώτερα βρέκους. Ἰσως πιστεῖ εἰς τὸ κακόν· ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς κακούς· ἐξαίρεται ἐννοεῖται τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου καὶ τοῦ Ἀναστάτη Βυζαντίου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κακοί.

Εἶναι ὅμως κοῤῃμα εὐπίστου καὶ δυσπίστου· δυσπιστεῖ ἐνίοτε πρὸς τὴν ἐπιστήμην· εὐπιστεῖ ὅμως εἰς τοὺς ἐμπειρικούς. Ἀλλ' ἔχει ὅμως καὶ λόγον τῆς εὐπιστίας του αὐτῆς. Ὁ ἀδελφὸς του—Ἀρχιμανδρίτης, σπουδάζων ἐν Παρισίοις τὰ νομικά, —εἵχε πῆσαι μικρὸν ἀπὸ κωδονοστάσιον κ' ἔθραυσε τὸν πόδα του. Ἐπὶ ἐν ἔτος ἐτυραννεῖτο· ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐβλεπε σωτηρίαν ἀνευ ἐκκοπῆς τοῦ ποδός· ὅτε εἰς ἐμπειρικὸς εὔρε τὴν σωτηρίαν του χωρὶς τῆς ἐκκοπῆς μὲ πρωτοτυποτάτην χειρουργικὴν.

Ἡ ἀγγελία τῆς Παλιγγεσίας τοῦ ἐνυξε τὴν περιέργειάν του. Τὴ λογῆς ἰατρός νὰ ᾔναι αὐτὸς ὅστις μὲ τόσην ἀναιδέειαν ὑπόσχεται ὅτι θεραπεύει. Πιστεύομεν ὅτι περὶ σόφτερον ἤθελε νὰ σπουδάσῃ τὸν ἀνθρώπον ἢ νὰ ὤφεληθῇ ἀπὸ τὸν ἰατρόν. Διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις μετὰ μανίας καταδιώκει τὴν σπουδὴν ἀνθρώπων. Ἐδαπάνησε μίαν ἡμέραν ἕνα εἰκοσιοκτάρικο καὶ δώδεκα ὥρην ὑπομονὴν, περιφέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν μακαριώτατον Δε Κάστρον, ὁδηγῶν εἰς ξενοδοχεῖα, εἰς ζαχαροπλαστεῖα, εἰς περιπάτους ἐφ' ἀμάξης, μόνον καὶ μόνον ἵνα δυνηθῇ νὰ γράψῃ τὸν χαρακτήρα του, διότι ὡς μᾶς ἔλεγε, δὲν εἶχε γραφῇ τίποτε καθὼς πρέπει περὶ τόσῃ σπουδαίας προσωπικότητος.

Δις ἡ τρίς καταβαίνων εἰς Φάληρον διήλθε τοῦ καφενεῖου, ἔκαμνε νὰ ἐμβῇ, ἀλλὰ δὲν εἰσῆρχετο, ὅτε ἀποφασιστικῶς μίαν ἡμέραν ἤρε τὸν περίφημον ἰατρόν τοῦ καφενεῖου, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ἄραις κουκουναραῖς, συνεφώνησε περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς θεραπείας, τοῦ ἔδωκε καὶ προκαταβολικῶς ἐν τάλλῃρον διὰ τὰ φάρμακα. Τὸ κυριώτερον ἦτο ἐν καθάρσιον, ὅπερ ἔλαβε εἰς τὸ δωμά-

τὸ πρὸς τὸν θρόνον σέβας. Οἱ τῆς πολιτείας θερμοὶ ἐχάλαρώθησαν καθολοκληρίαν. Οἰανδήποτε κυβέρνησιν καὶ ἂν φέρωμεν, ἅμα ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῶν ἀνακτόρων, διεσθάρη. Ἡ ἀστυνομία περιώρισε τὰ καθήκοντά της μόνον εἰς μυστικὰς ραδιοουργίας, κατασκοπεύσεις, καὶ παρανόμους συλλήψεις. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ καφενεῖα εἶνε πλήρη ὠτακουστῶν. Ἐδῶ δὲ πού ὁμιλοῦμεν οὐδόλως παράδοξον νὰ ᾔναι καὶ τις ἀργυρώνητος, ὅστις πρὶν ἢ ἡμεῖς ἐξέλθωμεν, νὰ ἔχῃ προδώσει πάντα. Ἡ βουλὴ, ὡς τὴν διέφθειραν οἱ αὐλοκόλακες, κατήντησε σπεῖρα μικροφιλοτίμων ἀνθρώπων, ἡ γερουσία καθεύδει ὑπὸ μανδραγόραν. Δὲν βλέπω πούθεν σωτηρίαν, ἂν μὴ ὁ λαὸς κινήθῃ. Δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν καὶ ἂν φανῇ ἀκόμη ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐπιτελεῖ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις μας. Μετὰ τινα καιρὸν θὰ ἐκτυλίσῃ λεληθῶτως πᾶσαν τὴν ὑπουλόγητα αὐτῆς ἡ βασίλισσα καὶ θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια.

— Ν' ἀναθέσωμεν, προσέθηκεν ὁ Σκαρβέλης τὴν διοργάνωσιν τοῦ κινήματος εἰς τὸν κ. Κορωναῖον;

— Ἐμαθον, εἶπεν ὁ Φιλήμων, ὅτι μυστικὸς κλητὴρ συνέλαβε τὸν φτωχὸ Κώστα, ὅστις ἤδη διαπελεῖ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι εἴτε ἀνακρινόμενος, εἴτε δερόμενος θὰ ὁμολόγησεν τὴν συνάθροισιν ταύτην, καὶ ἴσως ἤδη πολιορκούμεθα. Φρονῶ ὅτι ὀρθὸν εἶναι νὰ διαλυθῶμεν ἀμέσως.

Ἡ πρότασις του ἐγένετο δεκτὴ καὶ οἱ συναθροισθέντες ἤρχισαν ἀπερχόμενοι βαθμὴν.

Καθ' ὁδὸν περιπολία πεζικοῦ περιεκύκλωσε τὸν Μωραϊτίνην.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ περιπολάρχης, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω.

Τὰ πάντα εἶχον προδοθῇ.

(Ἐπετεῖ συνέχεια)

Παληάνθρωπος.